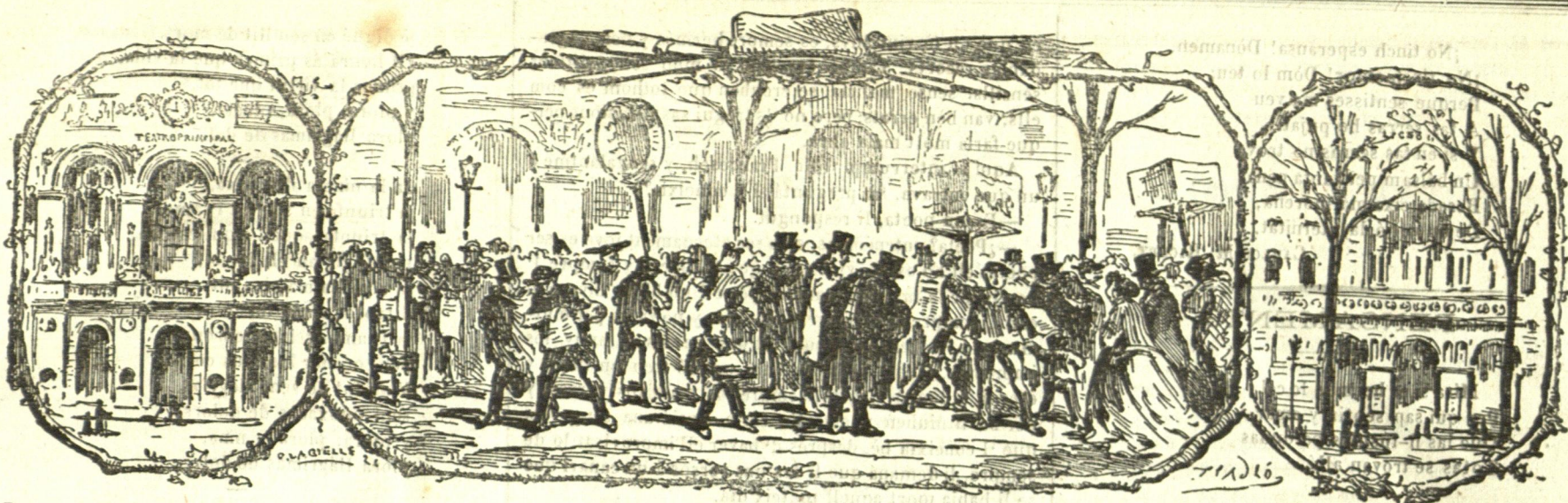

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semmana.

Se ven en totas las
librerías.

L' HOME BO.

Si vos preneu la pena de passar per los entorns de la catedral, veureu de segur, y sobre tot si lo calendari no marca, *cierranse los tribunales*, alguns homens ja de cert temps, de particular figura, propietaris d' aquells tipus que no ténen edat definible, perque las poden tenir totas desde la major de la llei, fins a la que 'ns relleva de tot càrrech públich, com jutje de Pau, regidor, miliciano, etc., y que allí passen las horas mortas esperant fer la viu viu a costa del próxim y en profit de sí mateix. Aquella gent son *Hòmens bons*.

En va fullejo lo diccionari pera definir lo tipo anomenat, paràssit de la justícia humana, y en la impossibilitat de ferho, 'm pendré la llibertat de pintar-lo tal com jo me 'l veig.

L' *home bo*, com deixo sentat, desde la edat de 25 a 60 anys se li poden sopsar totas las possibles, ajudanthi poderosament a esta il·lusió 'l traju, que participa del característich a tots los estats, sian militar, civil, ó eclesiàstich, pus que l' *home bo* veritable, acostuma usar sabatas, y quant més mitjas botas, per mal nom xocolateras, pantalon negre, armilla del mateix color que s'ajunta ab la corbata y levita que, si bè permet no sia d' est tenebrós color, en cambi revela no fòu estrenada per lo individu. Del sombrero no hi ha que parlarne, pus molt que dir tindriam del llustrós y antich barret del *home bo*.

Mes una de las particularitats dignes de detingut estudi es, que 'l traju en est tipo está a ell tant adherit, que casi se 'l pot considerar com lo pelatje d' aquella especie, pus naix ab ell y ab ell mort; envelleix a paritat del ser que 'l usa y a ell conservantse fidel fins 'l dia que se 'l trau pera no vestirlo més sense la ajuda de mans agenas.

Ara, que coneixem físicament a nostre tipo, busquem son origen que 'ns facilitarà la part moral.

Sos pares foren un honrat ataconador, per bon nom Pere y la Pepa, criada del atvocat a qual escaleta set anys feya que aquell posaba mitjas solas

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

y adressaba talons. Més un dia, sens que may s' ho explicás D. Geroni, la Pepa, després de nou anys de bon servici, s' entengué ab lo Pere y 's casaren. D' aquell llas nupcial nasqué a los set mesos nostre héroe, que meresqué la gran honra de ser apadrinat pel doctor D. Geroni.

Baix los cuydados d' aquell estudiá y ben segur que hauria arribat a serne un procurador, si la mort no hagués vingut a segar los dias de D. Geroni quant acabava ja los 3 anys de llatí lo seu apadrinat.

Vago per naturalesa, ab las inclinacions dels pares aficionat a fer dilluns, tots los sants dias, devot exemplar a Sta. Mandra; quedá sens ofici ni benefici, y sens habers per estudiar ni ganas per cercarsen, no tingué altre arbitre que buscar la vida copiant fullas y fent de gos a tots los curials.

No sé qui ha dit que 'l exemple es lo gran mestre: y aixís fòu per l' *Home bo*.

Aprengué que sens estudiar ni treballar gota, y fins, segons paraulas sevas, practicant bonas obras, podia ser útil a si y al próxim, ja defensant al desvalgut, ja amparant al oprimit per la justícia, y 's fèu *home bo*, servintli no poch las relacions que fèu en sos primers anys.

Adulador per sistema, com a tal baix y com baix disposat a tots 'ls papers, sens conèixer lo ridícul, a truch de traurer profit, se humilla, s' abaixa, s' arrossega y amotilla a tot quant se vulguia. Ell permet que 'l tutejin fins los mossos de la alcaldia, ofereix foch a qualsevol que vegi ab lo cigarro apagat, y porta sa servicialitat fins al servilisme.

Pero en cambi ab las personas a qui 's creu superior, totas las de qui no pot traurer pel ó desfila, es orgullós, va, despòtich, y fins os diré cruel. May més que llavors es un sarcasme lo mot d' *home bo*.

En una paraula, pera mi la primera pena del pobre pleitejant es tenir que topar ab eixa classe de fariseus, que creixen al peu del arbre de la llei.

Com a via de ajuda l' *Home bo* sol tenir una altre professió mes lucrativa que la primera y digne companyona d' aquella, es prestamista, alias usurrer.

Molt y molt més, podriam dirne respecte del tipo que 'ns havem proposat bosquejar, més ab las di-

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.º 26.

LLIBRERIA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

mensions que va prenent, semblaria que se li dona una importància que no té ni deu tenir.

La justícia ab sabia ma tracta distintas voltas de exterminar al *home bo*, com a las llagostas dels sembrats pero no ho ha pogut alcansar d' arrel, y avuy per avuy, si bè ab escassetat per sort nostra, encara 's trovaria algun *home bo*.

JOAN ESTRUCH.

A LA VERGE DE MONTSERRAT.

PRECARI.

Nigra sum, sed formosa.
CANT. I, 4.

Més negre que no es ton rostre.

N'era mon cor, Verge meva,

Y ab una ulladeta teva.

De mel has umpleert mon cor.

Que en ton palau de montanyas,

Sota 'l teu doser de rocas,

A Déu per naltres invocas,

Y Ell per naltres baixa amor.

Que es lo món sens esperança?

Un desert d' ardents arenas.

Que es l' amor? Un foch de penas

Que deixa cendras, cruzel.

En tot martiri y espinas

Aquest món cruel nos mostra,

Tant sols en tu, Verge nostra,

Posa dolçuras lo cel.

Naix la flor gentil y n' umple

L' oreig matinal d' essencia,

Pus de las flors son herencia

La hermosura y 'ls olors.

Pero 's mustiga la trista

Y pert sas fullas de glassa,

Tot se gasta, tot se passa,

Fins la amistat y 'ls amors.

Los sentiments s' evaporan,

Lo món se materialisa,

Tant lo plor com la sonrisa

Ja 's ven per un grapat d' or.

Tant sols en tu, Verge amada,

Los sentiments bells no moren,

Que amor que 'ls Angels adoren

Ha de ser molt bell amor.

¡No tinch esperansa! Dònamen.
 ¡No tinch amor! Dòm lo teu;
 Perque sentisses ma veu
 A tas serras he pujat:
 Y si en tas serras no trovo
 Un bàlsam per tanta pena,
 Besada eixa má morena,
 De un vol á la eternitat.

CARLOS M. RICART.

PENSAMENTS.

Mira si es hermós lo cel
 Per qui sap sentir y amar,
 Que las il·lusions perdudas
 Totas se trovan allà.

Jo he plorat y lo meu llanto
 A ningú ha enternit may,
 Que es per lo món una llàgrima
 Lo que una gota pe 'l mar.

MARÍA BELLVER.

LO SENYOR FRANCESCH.

II.

Contra la costum que tenim establerta, no varem sortir junts ahí ab lo senyor Francesch.

Jo tenia feyna, y quedarem en que á la hora acostumada 'ns trobariam al café.

Mes quant jo hi vaig arribar lo senyor Francesch m'esperaba feya ja rato, sens haver demanat res, temerós, sens dupte de que jo ho prengué a mal, perque 'l bon senyor es, com sabem, molt tocat y posat y per res del món faria a ningú cap desaire.

—Dissimuli li vaig dir al arribar; pero m'han entretingut...

—¡Vol callar! Entre amichs no 's miran aquestas ceremonias.

—Es que temo que vosté s' haurá aborrit.

—Tot lo contrari; mentres l' esperaba á vosté he estat considerant lo que passa en esta casa; que, en molts coses, no es més que una fotografia dels altres cafés. Vosté pot ser no s' hi ha fixat may.

—En efecte.

—Vosté fa com aquell de la Comedia de Moratin, en lo café, pren café, y res mes; pero jo, encara que sia un defecte, m'agrada veurer y conèixer lo món per tot allí ahont vaig.

—¿Y qué ha vist aquí?

—Home, no gran cosa.

Tret de alguns passa volants, lo quadro sempre es lo mateix. Miris allí á la dreta, veu en aquella taula aquells sis individus? entre tots prenen una tassa de café; en cambi ningú molesta tant als mossos, tots los periódichs de la casa passen per sas mans, demanan mistos á cada rato, en una paraula se fan dar tot lo que 's serveix de franch. ¿Sap de qué parlan?

—No, senyor.

—Dos no es difícil endevinarho. Acóstitshi y de segur que sentirá que diuhen: «tant per cent.» Aquets homes son una plaga per l' establiment, tènem embargada una taula tota la nit y fan molta nosa.

¿No ha reparat ab aquets de la segona taula á la esquerra? Aquets per lo contrari, fan molt gasto, fuman, sopan, prenen café. Fa pochs dias estavan contents, satisfets, eran amichs; avuy disputan. Com parlan alt no es difícil conèixer sos assumptos. Han publicat un periódich que creyan los feria homes. ¡Pobrets! havia de ser serio, han publicat lo primer número y 'ls ha sortit humorístich, com diuhen ells, y ara disputan sobre qui té la culpa. Tots la tènem, pero cap d' ells la vol.

¿Veu aquellas senyoras? Cada nit las té aquí, de cos present. ¿Qué buscan? per qué passen tantas horas en lo café? Es una mare que vol casar á sa filla y ha equivocat lo camí. ¡Dèu la benehesca! la noya 'm fa compassió; mirissela bè y veurá que compren lo ridícul de sa posició.

Lo café es un panorama ont molta gent se posa en evidencia.

¿Recordas aquells que teniam ahí al costat? Allí están; son bona gent, avuy com ahí parlan de sa juventut y demá farán lo mateix; y cregui que la seva juventut ha sigut com sa vellesa, tranquila y res mes; pero 'l temps

en que un tè vint anys, es sempre hermós y deixa agradables recorts. També arreglan lo món son polítichs senzills, sense malicia, se creuhen que tothom es com ells, van ben errats; pero no 'ls tregui sas il·lusions perque faria molt mala obra.

Aquí s' interrompí 'l Sr. Francesch, y senyalantme á un que entrava, 'm preguntá si 'l coneixia?

—Es un poeta, li responguí.

—¿Poeta? entenémnos, si lo ser eternament jove es ser poeta, ell ho es; fa vint anys que 'l coneix y sempre l' he vist de la mateixa manera; per ell no hi ha hivern ni estiu, sempre es primavera. Un dia, y no valga per murmuració, va fer per casualitat uns versos, y avuy los improvisa. Quant se li presenta ocasió treu un llapis y escriu, y luego llegeix, sempre los mateixos versos, y per so li diuhen poeta. En certa ocasió una senyoreta que 'l coneixia bè, després d' haver ell improvisat lo de sempre, li demaná que li fes uns versos á un canari que se li havia mort aquell mateix dia.

L' home no 's perturbá; agafá son llapis y comensá: «¡Oh dolor! Un canari que se ha muerto.»

Y aquí se li estroncá la vena, y may mes ha tornat á rajar.

—Donchs miris, de bona fé 'l tenia per poeta.

—No tè res de estrany; las reputacions d' aquesta classe abundan mes de lo que vosté 's creu, y com ells no tenen medi de desmentirse publicant res, duran com una tradició.

Mes, en proba de lo que li deya avans, allí tè un; véu aquell jóve?

—¿Quin?

—Aquell que está allí dret, prop d' aquella taula.

—¡Ah! vol dir aquell que enrahona sempre? Sembla molt avispat.

—Pot ser massa. Es dels que viuhen ab l' esquena dreta. No tè ofici ni benefici, y viu y 's diverteix, sense may treballar y anant sempre de café en café y de fonda en fonda. Aixó pot ser l' admirí; donchs no tè res d' estrany; lo públich es un infant molt senzill y paga á voltas certas contribucions sens saber per qué. Lo jóve aquell se manté del públich sens demanar caritat. Tots lo convidan, tots li donan, y fan per ell lo que no ferian per cap desgraciad; y no es per que tinga cap gracia, no sap de res; pero ell acredita aquell ditxo de «qui no tè vergonya, tot lo món es seu,» y aixís triunfa y gasta.

Molts mes coses podria ferli observar; pero 's va fent tart y es hora de retirarme.

Y tot parlant, cridá al mosso, pagá 'l gasto y sortirem del café.

ANDRÉU SALA.

LA ESTRELLETA.

Tristeteta n' está la nina
 ab lo cor tot ple de dol.
 pus sa mareta n' es morta
 y 's queda sola en lo món.
 ¡En lo món! Pobre horfaneta,
 es just, molt just ton dolor,
 la mare morta de pena,
 lo món ab sas tentacions,
 y tu, nina, tant hermosa,
 hermosa com un fil d' or.
 ¡Ay plora la pobre nina,
 plora llàgrimas de dol!

Ja la lluita es comensada,
 ja sent los combats del món,
 dins de son pit la nineta,
 ja sent náixer un amor.
 ¡Pobra, ignocenta coloma,
 no 't fihis, no, de aquet foch,
 aquell que l' ha encés, nineta,
 no 't ha dat pas lo seu cor!
 No 't fihis d' amors que passen
 robantne las il·lusions,
 y plora, plora, nineta,
 plora llàgrimas de dol.

La lluita n' es tant terrible,
 que veu tenebras per tot,
 cuant mes ditxosa creu serne
 seguint á son aimador:
 sent una veu en son pit,
 que li diu; no ho fasses, no,
 pensa en lo que ta mareta

tè digué en son llit de mort,
 «l' honra es primer que la vida,
 primer la virtut que tot,»
 y plora, plora, nineta,
 plora llàgrimas de dol.

Ja la nineta flaqueixa,
 ja triunfa en son pit l' amor,
 ja triunfa aquell á qui estima,
 pus fugir ab ell ja vol,
 ja aquella mateixa nit
 ditxosos serán tots dos,
 ja l' amor teixeix coronas
 per coronar los seus cors.
 Y ab tot no sent alegrias,
 sent punxadas de dolors,
 y plora, plora la nina,
 plora llàgrimas de dol.

De fugir ha arribat l' hora,
 obra la nina 'l balcó
 per sentir millor la senya
 que ha de fer son aimador;
 sa mirada clava al cel
 com demanantli perdó,
 y 's fixa en una estrelleta
 que llú mes pura que 'l sol.
 Era la llum de la estrella
 dolsa com una il·lusió,
 y plora, plora la nina,
 plora llàgrimas de dol.

Mirant sempre á la estrelleta
 no sent á son aimador,
 perquè de la estrella 'l llum
 porta á son pit lo consol;
 mirantla de fit á fit,
 sent com calma son dolor:
 creu que ha trovat una amiga,
 ja no está sola en lo món,
 tendres sentiments desperta
 la hermosa estrella en son cor,
 y plora, plora la nina,
 plora llàgrimas de dol.

L' amor ha fugit depressa,
 la nina no sent son foch;
 y passa trista la vida
 aberrint la llum del sol;
 tant sols pensa en la estrelleta
 que dóna vida á son cor,
 y mirantla estassada
 las nits passa en lo balcó,
 y cuan naix la llum del dia,
 y cuan la estrelleta 's pon
 ¡ay! plora, la pobre nina,
 plora llàgrimas de dol.

Malalteta está la nina,
 malalta n' está del cor
 com si per curar sas penas
 Dèu la tragués d' aquet món.
 Per contemplar la estrelleta
 que á son pit dóna consol,
 lo llit se ha fet col·locar
 arribadet al balcó,
 y mirant la blanca estrella,
 sentintse prop de la mort,
 ja las llàgrimas que plora
 no son llàgrimas de dol.

Es de nit: la pobre nena
 jau en son llit de dolor,
 y llú en ls cel la estrelleta
 ab brillo com may hermós.
 Cuan toca la mitxa nit
 la noya en lo llit se mou,
 y ab una veuheta dolsa
 com lo cant del rossinyol
 crida: «¡Ja vinch, mare mia!»
 y comprenent que ja ha mort
 los qui á la nina estimavan
 ploran llàgrimas de dol.

Y es fama que la estrelleta
 ningú ha vist desde llavors,
 que aquella mateixa nit
 s' apagá son resplendor,

donant á entendre que era, segons diu la tradició, la mare de aquella nena, que per gracia del cel fou la estrelleta de sa filla abandonada en lo món.

ANDREU SALA.

XIU XIU.

La Rambla, parlem del passeig, sembla que no vol donar ombra á ningú. Així es que 'ls arbres de la dels Estudis, que eran un consol en estiu, impedit al sol que 'ns caldegés las esquenas, se veuen estallats y substituïts per uns altres tant petits, que plantats semblaran un joch de bitllas.

L'arreglador de *La Paz de la Aldea*, ha prohibit que 's posés en escena en aquesta capital dita comedia, fins y á tant que una companyia dramática de Madrid hagi vingut á representarla.

Molt bé: nosaltres buscarem los empenys necessaris perquè no 's deixi representar en Madrid, *En Saldo ni y la Margarida*, fins que hi vagi 'l senyor Monner. Amor cuan amor s'apaga.

Entre 'ls objectes que de Barcelona 's remetan á la Exposició de París, ateurán, sens dupte, la atenció general, lo mirall de acer que hi envia lo senyor Domech; los géneros imitats á plata y or del senyor Isaura; y los pianos del senyor Plana.

Diuen que la actual empresa del Gran Teatro del Liceo, se queda 'l teatro per tres anys mes.

¡Veyam si contra la voluntat de la empresa, estarem tres anys sense pintor en dit teatro!

Una societat de joves que retiran tart, volen elevar

una sollicitut á qui 's cuydi de l' eclipse del 6 de Mars próxim, demanantli que no siga tant demati.

Se 'ns ha dit que 'ls millors punts pera veurer dit eclipse serán algunas caixas y á casa de tots los pobres; pero no ho digan, perquè no convé que s' esbombi.

Sa 'ns ha dit, no sabem ab quin funament, que en lo Liceo s' habian pintat unas magníficas decoracions per posar novament en escena Los Hugonots, pero 'l públich no las pogué veurer lo dilluns passat perquè las han enviadas á la Exposició de París. Desde ara assegurem als que per veurer la Exposició vajan á la capital de França, que hi trovarán molt natural la vista del Sena tant ab claror de dia com ab efecte de nit.

La España musical diu que se alegra de la vinguda de 'n Romea per una sobra de rahons. Nosaltres també, solument per descansar de zarzuelas, que fatigan de debó, en particular si son del género, musicalment parlant, de *Rosa y Felisa*.

Ja no 'ns passen la má per la cara Zaragoza ni Marsella; ja tenim astrólech, que, segons sabem, publicará aviat mitj calendari; es dir un calendari comensant pe 'l juliol. Sabem que ha estat fins ara acertat en tots sos pronóstichs. Veurem si fa y en un dels próximos números darem detalls.

La Societat Económica d' Amichs del País ofereix al autor d' un quadroj al oli de dos metros per un, representant la entrada en Barcelona de Cristofol Colon, y quedant de propietat de la Societat, la cantitat de 100 Duros.

Nosaltres tenim en la Redacció un pany de paret de tres metros, cinquanta centímetros d' alt, per tres d' ample, y volguentlo tapar, oferim al autor del millor quadroj al oli que se 'ns presenti d' aquellas midas, representant La Rambla de Barcelona en un dia de rúa,

que quedarà de la nostra propietat, la cantitat de trenta lliuras catalanas, ó siga una dobla de quatre.

¡Color á la paleta, pintors, que dugas gangas com aquestas no 's presentan tots los dias!

LA GRANOTA Y LA SARGANTANA.

FABULA.

Prop d' un espayós estany, hont mil granotas hi estavan cantant y fent cap-bussons, hi havia una Sargantana. Del estany, una Granota fa un gros bòt, á terra salta, y ab la Sargantana aquella casi 's tòpan cara ab cara.

Diu la Sargantana: «Amiga, tèn rahó de estar de guassa; si 't plau, te 'n vens per la terra, si vols, te ficas dins l' aigua, y per la terra estás bé y en l' aigua te mantens grassa, y jo, si al estany me fico al moment quedo ofegada. Tèn rahó de estar alegre, de saltar aixís com saltas.

¡Qui com tu los elements tots, pogués tenir per patria! Tot sonrientne, la Granota, ab veu ronca aixís esclama:

«¡Quina testa tèn mes vuida, Sargantana, Sargantana! Desitjas la meva sort...

¡Poch sabs quant sò desgraciada! Es cert que per terra vinch,

es cert que me 'n vaig dins l' aigua, pero també necessito

per viurer, de l' una y l' altra. Malalta estich si plou molt,

si hi ha sequia, ella 'm mata.

LO COLLARET DE PERLAS.

Al cap de la Marieta

Una corona real.

Al mitj de la corona

Un ramellet de flors

Per dar una abressada

al meu marit espòs.

—¡T' agradaria, Angela, qu' un d' aquestos nins fós nostre, digué Pere mirantlos embadalit com jugavan.

—A mí m' agrada tot lo que 't plau á tu, contestá Angela, conmoguda y deixant guaitar una llágrima en las reixetas de sas pestanyas, que després aixugá ab lo revés de sa má bonica.

—Los nins ja havian reposat prou de las voltas que havian donat durant la primera cansó, y ara, canviant la tonada y la lletra, tornavan á voltar cantant:

¡Ahont está la dama,

Que tant l' havem buseada?

Sota muralla

Que pren xocolate;

Se fica 'ls melindros

A la butxacar.

Cambra sota cambra

Que 'n roda la seda:

¿De quina seda?

Blanca ó vermella.

¿A quant va l' unsa?

A dos troquets,

Jo m' en prenh aquesta

Pe 'l meu marit marqués.

—¡Ay Angela! ¡Angela! esclamá Pere en un moment d' entusiasme, ¡que un nin d' aquestos fós fill nostre y res li faltaria á maventura!

En las reixetas de las pestanyas de Angela, guaitaren dos llágrimas més, presoneras fins allavoras en lo fons de s' ánima?

—¡Dèu meu! ¡Dèu meu! torná á esclamar Pere, ¡per qué no haveu de concedir á mon amor lo que ab tant afany vos demana.

Y com si Dèu l' hagués escoltat, no acabava encara de dirho, quant s'obrí la porta de la casa y entrá Lluçia correns, y presentant lo cistell de jonchs de que havem parlat en lo primer capítol:

—¡Miri, miri senyor Pere!—cridá.—¡Un nin!!

LO COLLARET DE PERLAS.

Joanet, que perter temps que havian á la casa, 's creyavan d' una nupcia tot lo que á los afirs se donava. Així era lo que s'acabava y certament no hi havia mediu per mes; pero allavors lo que estavan veient era tant extraordinari, que los menester tot lo temps que havien passat nosaltres espantats per sentir que ella de la seva sortida.

Pere, aquantant lo cistell ab l' aigua, mirava com encantat á lo son fondo.

Los nins havian desistit de jugar y havian començat á jugar petits volans veient lo que l' cistell contenia; mentres los nins grans trobent lo assat per dalt de la boca, ho contemplavan sens dir una paraula.

Genet que poch temps abans s' havia vist en la llum, estava llent dels jonchs, al sentit lo cistell, tot tal sa curiositat, que creyent que no hi l'ora prou á temps deixant del altre.

—¡Ay, que es l' orfe la fulla caiguda per l' oratge del arbre arrancada.

MARIA BELLVER. De son poema, ILDA.

La sorpresa fou tant extraordinaria, que deixá suspesos á tots los que en lo jardí 's trovavan.

Recordant sempre lo molt que á sos amos agradavan los nins, mes de un cop enamorada de un de bonich que 'n passés pe 'l carrer havia entrat la Lluçia ab ell als brassos.

Mes may havia causat tanta sorpresa, perquè com allavoras la presentació havia anat acompanyada de tan estranys detalls.

Un cistell de jonchs nou, que, dintre, entre blanchs draps de lli, conté un nin hermós com un ángel y una carta oberta al costat, naturalment ha de sorprendre molt mes que lo entrar ab un nin á bras ó duhentlo de la má mentres se crida:—¡Miri, miri senyor Pere, quina criatura mes hermosa que cria la Tona de cal Roig! ó bé:—¡Miri, miri qué maco y que gran s' ha fet lo Quimet de ca 'l Migranya!

En cassos com aqñets, Angela y Pere, s'alsavan, se desfeyan en exclamacions d' admiració respecte la hermosura del angelet de Dèu, y palonejantlo y dantli joguinas y bobons que sempre preparats tenian, engelosiren mes d' una vegada á n' en Guillemet y en

y tu en pluja y en seques
dintre 'l teu niu te la campas,
sens necessitar á un temps,
per viurer, de terra y aigua.»

La Sargantana saluda,
se 'n va cap á sa morada,
y escoltin los meus lectors
lo que ella entre sí parlava:

—Lo qui envaja las riquesas
per veurers felis, s' enganya,
pus aquell que abarca mes,
mes necessitats abarca.

FRANCESCH PONS.

VUITS Y NOUS.

Un jove, l' any passat en los balls del Liceo acostu-
mava á acompanyar á certa máscara al restaurant.

Aquest any lo jove ha abandonat aquella mania, y en
l' últim ball, la máscara aquella trobant á un company
del ex-pagano en lo restaurant, li preguntá:

—Tu, què no vè als balls aquest any, fulano?

—Aquest any no sopa, contestá el company.

Trobandse tres ó quatre amichs en una casa de la
montanya aburrits per trobarse tancats per la nèu, un
d' ells esplicá que no hi havia res tan deliciós com la
neu torrada ab sucre y canyella. Un dels altres, que deu-
ria ser un poch tocat d' ala, prengué la cosa al peu de
la lletra y agafant una cassola l' omplí de nèu la amani-
ab sucre y canyella y la posá al foch. En quant s' ado-
ná de que la nèu se fonia tragué la cassola del foch ab
una rebolada y girantse digué als demès: «Què 'n teniu
poca de gracia!»

Un senyor que per causa d' una ferida tenia la cama
dreta serrada, lo que 'l tenia molt cap-ficat, se 'n aná
á una casa de banys, ahont per la molta gent, tingué
que dormir ab un altre banyista.

A mitja nit lo coix 's despertá, y ab grans crits des-
pertá al seu company:

—Senyor, senyor!

—¿Qué vol?

—Miris quina estranyesa; m' ha surtit la cama dreta.

—Home, deixim dormir, y no 'm toqui la cama.

—Tè rahò!!!

—Home, me 'n vaig á París.

—¿Per qué?

—Perque aquí gasto massa.

—¿Y vol dir que allí no gastarà mes?

—Ca, home! Afiguris, per cada pesseta que aquí 's
gasta, allí 's gasta un franch, y sempre son dos quartos
per pesseta.

Dos joves, per matar lo temps en un eafé, se conta-
van cosas l' un al altre.

—Jo vaig véurer un salvatge, digué l' un, que tenint
fam, va menjar-se ell á sí mateix.

—Jo, contestá l' altre, coneixia un home tant alt que
per afeitarse, tenia d' enfilar-se en un tamburet, y encara
no podia arribarse á las galdas.

Sol-lució á la Endevinalla.

Lo Mirinyach.

Sol-lució á la Xarada.

Ca-pe-lla-des.

Sol-lució al Geroglífich.

Entre ella y jo, no hi ha pa partit.

ENDEVINALLA.

Es gavia y may té un aucell,
No es rebost y té menjar,
Li agrada molt trampejar

Y tè manyas de gat vell.
S' obra, y no de part de dins;
Lo qui hi entra, está en capella...
¿A fé estás de mala estrella?
Si no ho encertas ni aixins!

XARADA.

Lo primer, igual que 'l quart,
gasta salut d' alló mes,
juntant primer y segon,
tens un espayós desert;
lo tercer es una bestia,
y unit ab primer, també;
segon y quart en Monjuich
trovarás, dintre 'l castell,
Lo tót, es ciutat d' Espanya.
¿Qué es senzillal? No que ho es?

GEROGLÍFICH.

ERATO.
CRÉDIT.
ORFEON.

VIII 1000

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Imprenta de Narcís Ramirez y Compañía, pas-
saje de Escudellers, número 4.

Joanet, que per fer temps que anavan á la casa, 's creyan qu' era
una usurpació tot lo que á los altres se donava.

Aixó era lo que suchsehia, y certament no hi havia motiu per
mes; pero allavors, lo que estavan veient era tant extraordinari,
que fòu menester tot lo temps que havem passat nosaltres espli-
cantho pera surtir ells de la seva sorpresa.

Pere, aguantant lo cistell ab Lluçia, mirava com encantat á lo
seu fondo.

Los nins havian desfet la rodona y alsantse de puntetas los mes
petits volian véurer lo que 'l cistell contenia; mentres los mes
grans treient lo nasset per dalt de la bora, ho contemplavan sen-
se dir una paraula.

Geroni que poch abans havia tornat á la figuera, perquè ja es-
tava llest dels tarongers, al sentir lo crit, fòu tal sa curiositat,
que creient que no hi fòra prou á temps baixant del arbre,
s' agegué damunt la branca que mirava al grupo allargat lo coll
per véureuvo millor y barrejant tant bé lo demès del cos entre 'l
fullatge, que la Lluçia, que sempre 's burlava d' ell, hauria dit que
la figuera, á mes de figas, feya caps de Geroni.

Solsament Angela no rebé aquella impressió ab lo cor tant obert
com ella solia, puig, tal volta per haverla rebut massa violenta,
quedá com esglayada y mirant conmoguda ja á son espós ja á lo
nin, tremolava com la fulla al arbre.

Al fi Pere tregué la tela que cubria lo cos del nin, y aquest
aparegué als ulls de tots nuet, y tant bonich, que arrancá una es-
clamació de goig á quants lo miravan.

—Ay lo meu fill del meu cor! digué Angela embolicantlo cor-
rens ab la mateixa tela que Pere tenia encara.

—Sembla uua dotzena de pressechs! esclamá Geroni de desde
dalt de la figuera.

Una rialla general fòu la resposta que obtingué la agudesa del
mosso; la criatura era tant rodona, tant fresca, y tenia un color
tant rosat tota ella, que fins los nins compregueren lo exacte que
era la comparació que n' havia fet lo pobre home.

—Ves quin acudit lo de deixar la criatura nua! digué Angela
apretantla contra son pit y patonejantla.

—No tènem res de tontos, digué la Lluçia, sos pares deuen
voler que 'l senyor Pere 'ls l' ampari, y deuen haver pensat:—
Portemli nueta que aixís quant la veuran tant hermosa no podran
dir que no.

Mentrestant Pere que ja havia pres la carta, la llegia, y al arri-

Angela pera fer penetrar la compassió en sos tendrés cors, no po-
gué deixar d' exhalar un sospir, y mirantla amorosament sens que
ella se n' adonés...

—¿Qué bona mare fòra!

Digué pera sí y quedá pensatiu.

En aquest moment se sentí un gran brigit per la part de la
casa y comensaren á entrar corrent y saltant cinch ó sis, entre nins
y ninas, fills tots del vehinat.

—¿A jugar, á jugar! cridaren tots.

—¿A jugar! contestaren en Guillemet y en Joanet alsantse del
costat d' Angela, y corrent cap á confòndrers ab los que entravan.

—Vaja, digué Pere, cuydado á fer cap disbarat, y juguen aquí
al devant nostre; nosaltres nos ho mirarem.

Y no ho havia dit encara, quant tots 'ls nins y ninas agafats
per la má feyan rodona devant d' Angela y cridavan:

L' un:—Al carrer del vidre.

L' altre:—Ahont está la dama.

L' altre:—Ollas de vi blanch.

—Una mica de cada una y calleu, digué Pere; y sentantse al
costat d' Angela, li passá amorosament la má per la cintura, y
marit y muller 's disposaren á presenciar lo senzill espectacle que
's preparava.

De prompte, la rodona comensá á girar, y set ó vuit veus d' es-
pinguet cantaren:

Al carrer del vidre
Hi plantan una oliua,
Fresca y pulida,
Pulida com un sol;
Será la nina reyna
Si 'l fill del rey ho vol.
Ja tocan á la marxa,
Pepet s' en té d' anar
La pobre Marieta
No fa sino plorar:
No ploris, Marieta,
Que demá será aquí;
Te portará una joya
De coral carmesí.
Y ab joya sobre joya,
Coral sobre coral;